

Sygn. akt IV KO 103/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Józef Szewczyk

w przedmiocie wniosku skazanego **T. F.**

o wznowienie postępowania wykonawczego zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 października 2014 r.,

utrzymującego w mocy zarządzenie Sędziego Sądu Okręgowego w R. z dnia 10 września 2014 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia na postanowienie tego Sądu o orzeczeniu wobec skazanego obowiązku leczenia odwykowego w systemie terapeutycznym

p o s t a n o w i ł :

wniosek o wznowienie postępowania pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Okręgowego w R. zarządzeniem z dnia 10 września 2014 r., odmówił przyjęcia zażalenia skazanego T. F. na postanowienie tego Sądu z dnia 29 sierpnia 2014 r. o orzeczeniu wobec skazanego obowiązku leczenia odwykowego w systemie terapeutycznym. Po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez skazanego od powyższego zarządzenia, Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 30 października 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

Skazany złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego powołanym wyżej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego, który ten Sąd przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 9 grudnia 2014 r.)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania, w przedmiocie orzeczenia obowiązku leczenia odwykowego w systemie terapeutycznym nie podlega rozpoznaniu w trybie przewidzianym w art. 540 k.p.k., art. 504 a i b k.p.k., ani art. 542 § 3 k.p.k. Treść wymienionych przepisów wskazuje przecież wyraźnie na to, że odpowiadają one ściśle jedynie postępowaniu rozstrzygającemu w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Stanowisko to jest już ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, Lex nr 346765, z dnia 17 września 2008 r., IV KO 108/08, OSNKW 2008, z. 12, poz. 99, z dnia 12 czerwca 2003 r., IV KZ 16/03, OSNwSK 2003, poz. 1290, z dnia 29 października 1997 r., II KZ 130/97, OSNKW 1998, z. 1 – 2, poz. 10).

Wprawdzie, co oczywiste, orzeczenie w postępowaniu wykonawczym powyższego obowiązku ma negatywne konsekwencje dla sfery wolności osobistej, nie zmienia to jednak faktu, iż rozstrzygnięcie to nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej skazanego.

Z tych też względów, nie wchodząc w ocenę merytorycznej zasadności podniesionych we wniosku kwestii, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.